

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

13^η Μαρτίου 1867. || Φυλλάδιον 60.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. — Σκοτεινοὶ ἔρωτες (πρωτότυπον) — Κλαύδιος ὁ Μονόφθαλμος. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Οἱ ποιηταί. — Νεκρολογία. — ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΛ. — Γρίφοι. — Δινίγματα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	» »	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ. . .	φλωρ. 1.	» »	φλωρ. 2.

ΔΟΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 60.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1867.

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

~~~~~

III.

ΣΚΟΤΗ.

Όταν μετά τινος ἡμέρας ἡ πλήρης ἀνησυχίας καὶ ἀγάπης Ἀλκμήνη ἤκουσεν ὅτι ὁ Αἰμίλιος ἠσθένει, εἰς τὸ ἄπειρον αὐτῆς πένθος ἠσχύνθη σχεδὸν ὅτι αὐτὴ ἔζη ὑγιής, καὶ ὡσανεὶ μὴ ἔρχεται τὸ ἐνδόμυχον τοῦ ἔρωτός της μαρτύριον, κατεκλείσθη δακρύουσα καὶ τηκομένη. Παρῆλθε μὲν, καὶ ὁ Αἰμίλιος δὲν ἐφαίνετο· παρῆλθον ἔτι μακρὰ ἀγωνίαι, καὶ ὁ Αἰμίλιος ἠσθένει. Ἐφυλλορροεῖ οὕτω καὶ ἡ ζωὴ τῆς νεαρᾶς κόρης, καὶ ἦλθε στιγμή καθ' ἣν ἡ θέσις τῆς Ἀλκμῆνης ἦτο κρισιμωτέρα ἢ ὅτις ἐκείνου.—Αἴφνης ἐπῆλθεν, ἠκούσθη, ἐβειβαιώθη ἡ ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Αἰμιλίου . . . Ἡ Ἀλκμήνη;

Μετά τὸ κεραυνοβόλημα τοῦτο αὐτὴ δὲν ἐφάνη μαινομένη, δὲν ἐρράγη, δὲν ἐνεκρώθη, ὡς ἤθελέ τις ὑποθέσει· ὄχι. Ἡ

Ἀλκμήνη ἐσώθη ἐκ τῆς μαύρης συμφορᾶς τοῦ θεοῦ της. Ἡ δυστυχία ἐκείνου τῆ ἐνέπνευσε θάρρος. Εὐρέθη εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ὑπάρξεως βαθμίδα· τὴν ἀτυχίαν. Ἐκείνη δύσμορφος, ὁ Αἰμίλιος τυφλός. Ὁ βύας ἠδύνατο ἤδη ὡς ὁ ἀετὸς νὰ ἀτενίσῃ ἀτάραχος τὸν νεφοσκεπῆ ἥλιον.—Διδείδεν ἐν τῷ ζοφερῷ τούτῳ τῆς τυφλώσεως ἀκούσματι διαγελῶσαν ἐλπίδα, ὡς ἀκτῖνα παραδείσιον εἰς κολάσεως σκότη, καὶ ἡ τρυφερὰ Ἀλκμήνη ἀντὶ κοπετῶν καὶ θρήνων, ἠγέρθη ἀγαλλιῶσα καὶ εἶπεν ὡς οἰστρήλατος ἰέρεια: "Α! λοιπὸν ἐγὼ πλησίον του! . . .

Εἰς τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν χαρὰν, εἰς τὸν βόρβορον τοῦτον ἐλάνθανεν ἐν χρυσοῦ ψῆγμα· εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν νύκτα τοῦ ἐγώισμοῦ διέλαμπεν εἰς ἀστήρ,—ὁ ἔρωσ. Ὁ ἔρωσ εἶναι παιδίον, κατὰ συνέπειαν ἀκαταλόγιστος.

Τρεῖς μετὰ ταῦτα ἡμέρας παρουσιάσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αἰμιλίου γυνή τις ὡς νοσοκόμος. Πενιχρὰ, ἀλλὰ καθαρὰ, κυρτὴ ἢ εὐθυτενὴς, ἡ νοσοκόμος ἐφαίνετο μᾶλλον γραῖα. Ἐγένετο δεκτὴ.

Ἦτον ἡ Ἀλκμήνη. Τὸ δυσειδὲς κλίνει πρὸς τὸ γραῶδες, καὶ μὲ τὴν προσωπίδα τοῦ γήρατος ἐπλησίασε τὸ ἐρωτικὸν τοῦτο

ήφαισταιον τὸν βαρύνοντα καὶ ἀόμματον ἀσθενή. Ὄταν ἡ Ἀλκμήνη εἰσῆρχετο τὸ πρῶτον εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς σκοτοδινώσα, θυμηδής, παράφορος, μίαν στιγμήν ἐστάθη, ἐδειλίασεν, ἐκλονίσθη, ἀλλὰ πάλιν τὴν ἐνεψύχωσεν ὁ ἀπελπισ ἠρωϊσμός, καὶ ἀνατείνασα τὰς χεῖρας εἰς τὴν ὑπὲρ τὴν κλίνην τοῦ κοιμωμένου εἰκόνα τῆς ἀποθανούσης μητρὸς του, ἐψιθύρισε: Βοήθει με, σὺ, βοήθει με ἵ ἀναπληρώσω τὴν ἀγρυπνον στοργὴν σου πλησίον τοῦ ἀομμάτου καὶ ὄρφανου!

Τοὺς λόγους τούτους δὲν ἤκουσεν ὁ Αἰμίλιος. Ὁ Αἰμίλιος ἐκοιμᾶτο, ὡς ἂν ἡ ζωὴ του ἤδη πλέον δὲν ἦτο καὶ εἰς τῆς λαμπροτέρας ἡμέρας τὸ φῶς, ἡ ὑπνος καὶ μελανοπτέρυγες ὄνειροι!

ΑΓΡΥΠΝΙΑΙ.

— Μαγδαληνή, δὲν βλέπω εἶναι ἡμέρα;

— Εἶναι μεσάνυκτα ἀκόμη. Ἀναπαύου. Ἀπεκρίθη ὠπευτική φωνή, ἡ φωνὴ τῆς Ἀλκμήνης λαβούσης ὡς νοσοκόμου τὸ ὄνομα τοῦτο.

(Διατί εἶπεν ὅτι λέγεται Μαγδαληνή;)

— Αἱ! μεσάνυκτα, ἐπανελάβεν ὁ Αἰμίλιος, μεσάνυκτα . . . Καὶ παίζει μὲ νέφη ἐλαφρὰ ἢ σελήνη ἴσως, καὶ ἡ δροσερὰ αὐρα, ἀπαλὴ ὡς τὸ φίλημα, περιπτύσσεται τὰς κιτράας ἐκεῖ κάτω . . . Γλυκεῖα ὦρα! Μαγδαληνή, ποῦ νὰ ἦναι;

— Ποία, πουλί μου;

— Ἐκείνη. Ἢ, δὲν γνωρίζεις λοιπὸν, δὲν γνωρίζεις ἐκείνην σὺ; Τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ὄνειρόν μου· διατί νὰ ἐξυπνήσω, Μαγδαληνή, διατί; Ἦτον ὠραία, ὡς ἐαρινὴ αὐγὴ ἦν τώρα τυφλὸς ἐνθυμούμαι, ἦτον αὐτὴ ἐκείνη ἡ ἀεὶ καὶ ἀφρώδης λατρεία μου. Ἡ Ἐλίτζα. Εἶδα ὅτι μακρόθεν ἤρχετο μὲ ἀνοικτὴν πρὸς ἐμὲ ἀγκάλην βοήθειαν ἰκετεύουσα, καὶ εἶδα ὅτι ὁμοῦ φιλούμενοι καὶ ἐλεύθεροι εἰσῆλθομεν εἰς τὸ δάσος . . . Ἡ Ἐλίτζα ἔτρεμεν ἀπὸ φόβου εἰσέτι, ἀλλὰ τὸ στήθος μου τὴν ἐζωπύρει καὶ τὴν προήσπιζε, καὶ ἤκουον τοὺς παλμούς της, παλμούς περιστέρων. . . Διατί, Μαγδαληνή ἐξύπνησα; Ἀφ' ὅτου τὸν ἥλιον ἐστέρηθην, ὦ πῶς, ὦ πῶς ἀγαπῶ τὸν ὑπνον! Ἐκεῖ, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐπανευρίσκω τὴν ζωὴν, τοὺς ἀστέρας, τοὺς κήπους· ἐκεῖ τὴν Ἐλίτζαν ἐπανὸς βλέπω.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ἡ Ἀλκμήνη πλησίον αὐτοῦ καὶ μὲ κεκλιμένην εἰς τὸ στήθος κεφαλὴν, ἐβουθίζετο εἰς ἀβυσσον ἢν ἐμπροσθὲν τῆς ἠνοιξεν ἡ λέξις «Ἐλίτζα». Ἐνῶ ἡ δύσεως κόρη ἔφερε βαρυαλγὴ τὴν καρδίαν ἀπὸ τὰ πενθιμώτατα τοῦ Αἰμιλίου παράπονα, εἰς μυρίους συνάμα ἐχύνετο διαλογισμούς περὶ τὸ νέον τοῦτο ὄνομα, διαλογισμούς ὀμιχλώδεις, ποικίλους, ὀρμητικούς, καὶ ὁ νοῦς της ἐστρέφετο περὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἐλίτζης ὡς πυκνὸς καπνὸς εἰς ἀνέμου σφοδρὰν πνοήν. Τίς ἦτον ἡ νέα αὐτὴ κόρη; Βεβαίως ἐρωμένη του, βεβαίως ὠραιότερα, χαριεστέρα, πλουσιωτέρα αὐτῆς· ἀλλὰ τίς ἦτον; Οὐδεμία νεανὶς παρουσιάσθη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ, οὐδεμία μυρόεσσα καὶ παρήγορος ἀπεστάλη ἐπιστολή. — Ἡ Ἀλκμήνη ἠσθάνθη τὸ πρῶτον ἀκάθεκτον περιέργειαν διὰ τὴν ἀγνωστον ταύτην· εἶτα μικρὰν περιφρόνησιν, καὶ συνάμα αἰσθημα ἀμύνης, οὕτως εἶπεν, τῶν πόθων της, δηλαδὴ ἴσως μίσος τι, δηλαδὴ ὡς ἐλαφρὰν ζηλοτυπίαν. Αἰφνης ἐνθυμήθη πάλιν τὴν βαθεῖαν σιωπὴν τοῦ ὄντος τούτου, ὑπέθεσεν αὐτὸ μακρὰν πολὺ μακρὰν τοῦ Αἰμιλίου, καὶ ἡ ψυχὴ της ὑπεμειδίασε.

Τὴν ἰδίαν αὐτὴν στιγμήν ἀνατιναχθεὶς ὁ Αἰμίλιος καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς νοσοκόμου·

— Μαγδαληνή, εἶπε, Μαγδαληνή, μὲ ἀγαπᾶ;

— Ποῖος, Αἰμίλιε;

— Ἡ Ἐλίτζα, σοῦ εἶπα, ἡ Ἐλίτζα μὲ ἀγαπᾶ;

Διέτρεξαν λεπτὰ τινὰ ἀγωνιώδους σιγῆς, ἡ στιγμή ἐκείνη καθ' ἣν μετὰ τὴν ἀστραπὴν τὴν βροντὴν ἀναμένονεν, καὶ ἡ Ἀλκμήνη ἀνεφώνησεν ἐν τέλει μὲ ἀτρομα καὶ μειλίχια χεῖλη—Ναί.

Φεῦ! ἡ πρὸ μιᾶς στιγμῆς ὑποθέσασα μακρὰν τὴν Ἐλίτζαν, ἡ μόλις πρὸ μιᾶς στιγμῆς αἰσθανθεῖσα ἐναντίον της τὸ πῦρ τὸ ζηλοτύπον, ἡ Ἀλκμήνη, ἡ δὲσμορφὸς κόρη, ἡ δύσεως γυνή, ἔγινεν αὐτὴ προαγωγὸς τῆς Ἐλίτζης, καὶ ὡς τὸν σταυρόν του ὁ Ἰησοῦς ἔφερεν αὐτὴ τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἐλίτζης καὶ ὅλην ἔρωτα καὶ πῦρ ἐναπέθηκεν αὐτὴν εἰς τοῦ Αἰμιλίου τὰ στήθη δι' ἐνός Ναί! Ἡὼς, ἐκλινεν εὐσεβῆς ἐνώπιον τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐλίτζης, διότι τὸ ἐξηγίαζεν ὁ ἔρωσ τοῦ Αἰμιλίου; Ἡ

Ἀλκμήνη λοιπὸν δὲν ἐζηλοτύπει; Εἶναι δυνατόν; Ὄχι· ἐρῶσα καὶ μὴ ζηλοτυπῶσα καρδιά εἶναι φιλάργυρος σπαταλῶν. Ἡ ζηλοτυπία εἶναι τοῦ ἔρωτος ὁ φρουρός.

Ὁ Αἰμίλιος ἐπανεπέσεν εἰς τὴν κλίνην πυρέσων καὶ ὑπογογγύζων ὡς ἂν ἔφερον εἰς τὰ στήθη του τὸν Ἄτλαντα ὄλον. Ἐσιώπησεν εἶτα ἐπὶ πολὺ, καὶ αἰφνης εἰς τὴν βαθεῖαν, ἤρεμον καὶ οἶονεὶ τεινύσαν τὴν ἀκοὴν της νύκτα, ἠκούσθη ἡ φωνὴ του νὰ μέλπη εἰς τόνους παραπῶνου περιπαθοῦς:

Ἡ ἀγὴ τοῦ Μαῖου ποικίλλει
Καὶ μὲ ῥόδα τὴν φύσιν κοσμεῖ,
Εἰς τοὺς κήπους ἀθήρει εἰ φίλοι
Διαχύνονται νέοι, θερμοί,
Καὶ γελῶσι γλυκεῖς καὶ ἔρωτύλοι
Ἐρωμένων εἰς φῶς ὀρθολοί.

Ἐστράζει τὸ πᾶν, συγκινεῖται

Ἐν τῷ μίση χαρᾶς φωτεινῆς,
Ἄλλ' οὐδεὶς τὸν τυφλὸν ἐνθυμεῖται,
Τὸν τυφλὸν δὲν θωπεύει κανεὶς,
Κ' ἴσως σὺ — ὦ παλμοί, νεκρωθῆτε! —
Σὺ ἀγάπη μου, μὲ λησμενεῖς . . .

Ἐσιώπησεν οἱ λυγμοὶ τὸν ἀπέπνιγον. Καὶ ὡς ἡ ἀρχαία νύμφη Ἠχώ, ὡς ἤχος παρατεινόμενος τῆς πενθίμου ᾠδῆς, πλησίον του ἄλλοι σιγηλοὶ λυγμοὶ ἠκούοντο, λυγμοὶ δειλοὶ καὶ βαθεῖς, λυγμοὶ, παλμοὶ τοῦ πόνου.

Ἰκλαίεν ἡ Μαγδαληνή . . .

Τοιαύτη τραγωδία τοῦ σκότους καὶ τῶν δακρύων ἐξετυλίσσετο εἰς τὸν κοῖτωνά του ἀομμάτου. Οἱ οἰκτεροὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἠπόρουν διὰ τὴν τὸσον φιλόστοργον καὶ πιστὴν νοσοκόμον, ὁ πατήρ τοῦ Αἰμιλίου ἀνελύετο εἰς ὠκεανὸν εὐγνωμοσύνης ἐνώπιόν της. Ἀγρυπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ καλὴ νοσοκόμος, ἠθέλησε καὶ αὐτὴ ν' ἀποστερηθῇ τοῦ φωτός καὶ ἐκοιμᾶτο τὴν ἡμέραν μόνον. Ὁ γλυκὺς καὶ πρόθυμος αὐτῆς τρόπος ἐμάγευε τὸν ταλαίπωρον νέον, καὶ ἦλθε μετ' αὐτῆς εἰς τοσοῦτον ἱερᾶς φιλίας ὥστε τὰ παράπονά του, τοὺς στοχασμούς του ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὴν μόνην ὡς εἰς ἐφέστιον καὶ οἰκτιρμονα θεότητα. Ὁμίλει εἰς αὐτὴν περὶ τῆς Ἐλίτζης του, περὶ τῆς δεῖνα ἐποχῆς του, περὶ τῆς δεῖνα ἰδιοτροπίας της, περὶ τοῦ φλογεροῦ του καὶ ἀπείρου ἔρωτος;

περὶ τοῦ μόνου του πόθου νὰ τὴν ἐπανίδῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ . . .

Καὶ τὰ ἤκουεν ἡ Ἀλκμήνη!

Τὴν ἠρώτα ἄλλοτε πάλιν διατί ἡ Ἐλίτζα σιωπᾷ τόσον ἤδη χρόνον, ἂν δὲν τὸν ἐλησμόνησε καὶ τὸν ἐγκατέλιπεν ὡς τυφλόν, ἂν ὅλ τὴν ἐπανίδῃ πλέον, ἂν ἤκουσεν ἡ Μαγδαληνὴ ἢ ἔμαθέ τι περὶ τῆς Ἐλίτζης του, ἂν ἔτυχε νὰ ἴδῃ μίαν τοιαύτην καὶ τοιαύτην κόρην, καὶ ἔνδακρος καὶ διάπυρος μυρία; ἀπέτεινεν ὁ Αἰμίλιος εἰς τὴν Μαγδαληνὴν ἐρωτήσεις, ἐρωτήσεις πλήρεις τρυφερότητος καὶ σπαραγμῶν. Τότε ὁ χρυσοῦς τοῦ ἀομμάτου δαίμων, θερμὸς, μελίρρυτος, ἔνθεος, παρηγόρει καὶ ἐνεθαύρουνεν αὐτόν . . .

Τίς; Ἡ Ἀλκμήνη!

IV.

ΛΥΚΑΥΓΕΣ.

Ἄλλ' ἤδη παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον τοῦ πόνου, τῆς τυφλώσεως ἢ φοβερὰ σκοτία ἠραιούτο, καὶ ὁ Αἰμίλιος οὐρανοδατῶν ὑπὸ χαρᾶς διέκρινε τὴν σκιάν ἂν ὄχι τὸν ἄνθρωπον, τὸ φῶς ἂν ὄχι τὸν λύχρον. Ἡ πρώτη, ἀμυδρά, ἀμφίβολος, μία καὶ μόνη ἀκτίς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπανεφέρε καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὸ στήθος τοῦ Αἰμιλίου. Ἦρχισε πλέον, ἀφείλ τὰ ὄνειρα, νὰ ἐφάπτεται τοῦ προτέρου πραγματικοῦ κόσμου, νὰ συναισθάνεται, νὰ ἀναπνέη, νὰ σχετίζεται τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα, τὴν κύκλῳ του φύσιν. Οἱ λυγμοὶ, αἱ ἡμίκοποι ἐπιφωνήσεις ἐνόητε, ἡ ἱστορία τῆς νοσοκόμου, βήματά τινὰ περιδείλα, ἄλλοτε σταλαγμοὶ δακρύων, ἄλλα τινὰ, ῥάκη ἀτμώδη ζωῆς ἄτινα ἐπρόφθασε νὰ ἀκούσῃ, νὰ ὀσφρανθῇ, νὰ μελετήσῃ, νὰ συνδύασῃ ὁ Αἰμίλιος τὸν κατέστησαν σύννου. Διατί; Συνέβη ποτὲ ἡ Ἀλκμήνη νὰ μὴ μείνῃ παγερὰ ὡς τὸ μάρμαρον, μὴ τυχόν ἀνεκαλύφθη, διότι ὁ Αἰμίλιος προσήλου ὄμματα ἐπ' αὐτῆς μυστηριώδη, ἀνιχνεύμονα, ἐκπληκτικὰ ἠσθάνθη τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτῆς βλέμμα, διαβήτην ἐπὶ προβλήματος.

Μίαν ἤδη ἡμέραν ἐνῶ ἐκράτει πλησίον τὸν πατέρα του ὁ Αἰμίλιος, ἐνθυμήθη κατὶ τι ὅπερ ἤδη ἐν τῇ χαρᾷ του ἔβλεπε παράδοξον ἐνῶ πρότερον ἐν τῇ μαύρῃ θλίψει του πολλὰ φυσικόν κλίνων λοιπὸν γλυκύτατα!

— Πατέρα μου, είπεν, από πολλοῦ χρόνου ἐνῶ τὴν νύκτα ἐκαθήμεν βυθισμένος εἰς φρίκην καὶ εἰς ἀπόγνωσιν, ἀγρυπνός καὶ ἀκαταπόνητος ἐστέναζεν ἡ καλή μου Μαγδαληνή· τί εἶχεν; Ἄλλοτε πάλιν ἠσθάνθη εἰς τὸ παγερόν καὶ ἐπιθάνατον μέτωπόν μου καταλείβοντα δύο θερμὰ δάκρυα· μὴ ἦσαν ἐκεῖνης; Ἡ ἀργυρᾶ φωνή της, οἱ μέχρις ἐμοῦ πολλάκις ἀκουσθέντες παλμοὶ της, αἱ ἀβραὶ ὡς τὸ κρῖνον χεῖρές της, εἶναι πάτερ μου, γραιὰς ἐξηκοντούτιδος; Διατί γελάτε;

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐθώπευσε πατρικώτατα τὸν υἱόν του καὶ μακρυνόμενος ἤρπασθη νὰ τῷ εἴπῃ·

— Κάποτε, υἱέ μου, καὶ οἱ παροξυσμοὶ τῆς θερμῆς πλάττουσι μεγαλειτέρας τοῦ ἔρωτοκρίτου φαντασίας . . . Ἀλλὰ μὴ φοβοῦ· ἡ Μαγδαληνή, μένει Μαγδαληνή.

Ἄτονος γαλήνη τοῦ γήρατος! Τίς ἦτον ὁ τυφλός; Ἡ τολμηρὰ τοῦ Αἰμιλίου ὑπόνοια, φαντασία δὲν ἦτον. Ὅταν τὸ αἷμα βράζῃ ἡ καρδιά γίνεται προφήτις.

Ὁ Αἰμίλιος ἐπέμεινεν.

Ἐγίνε βολίς ὠκεανοῦ. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἀλκμήνην! Ἀκατάληπτον φίλτρον εἴλκυε τὸν Αἰμίλιον πρὸς αὐτήν. Ἐστεινε τὸ οὖς, καὶ ἀντὶ βαυκαλίσματος ἤκουσεν ἐρωτικὴν ὠδήν, τὴν πνοὴν τῆς Μαγδαληνῆς· ἠπλωσε τὰς χεῖράς του καὶ ἀντὶ μητρικῶν θάλπους ἠσθάνθη τὴν ἐρωτικὴν φλόγα παρὰ τῆ νοσοκόμῳ. Ἡ νεαρὰ ἡλικία ὀμιλεῖ ὡς ἡ κογχύλη, διότι κοχλάζει. Ὁ Αἰμίλιος ἤκουεν, ἀλλ' εἰσέτι ἐκυμαίνετο.

Ἀνεμένετο μία ἀστραπή νὰ λύσῃ τὸ σκότος· ἦλθεν. Ἦτο φίλημα.

ΗΑΙΟΣ ΤΠΟ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ.

Ἡ Ἀλκμήνη ἦδη ὅποτε ἔβλεπεν ἀναγεννώμενα τὸ φῶς καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Αἰμιλίου, ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἀδελφικῆς πρὸς τὸν τυφλὸν στοργῆς, ἠσθάνετο λεληθότως ἀναγεννώμενον τὸν ἀρχαῖον καὶ πύρινον ἔρωτά της. Μέχρι τοῦδε ἠλέησε τὸν μαρασμόν, τὴν δυσμοίριαν τοῦ ἀομμάτου· ἦδη ἤρχισε νὰ ἐράται τὴν ἀνάθάλουσαν ζωὴν. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους Μαγδαληνῆς, ἦδη ἐλάμβανε τὰς πτέρυγας τῆς ἐρωμένης. Εἰς τὸ σκότος ἐκείνο, ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ἀγνώστου,

ἡ δὲ μορφὸς καὶ δειλὴ Ἀλκμήνη καθίστατο γενναιοτέρα, τολμηροτέρα. Ὁ Αἰμίλιος, ἡ πρὸ ὀλίγου μεμαραμμένη χλόη, ἦδη ἀνέθαλλεν ὑπὸ τὰ δῦματά της δροσερὰ· ἔβλεπεν ἐπ' αὐτῆς τὴν δρόσον, καὶ διέκρινε τὰ δάκρυά της. Ἐπόθει νὰ γονατίσῃ, νὰ κατακλιθῇ ἐκεῖ. Ἀπὸ τοῦδε ἠσθάνετο ὡς νὰ κατέβαινεν ἐλαφρὰ καὶ χαρίεσσα· ποῦ; Πολλάκις ἐστράφη νὰ ἴδῃ μὴ τις ὦθει αὐτὴν ὀπισθεν. Οὐδεὶς, καὶ ὁμως ἐφέρετο.

Ὡ, ναί! ἡ καρδιά ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι εἶναι πηδάλιον· τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, τῶν ἀνθέων τὸ ἄρωμα, σὲ ὠθοῦσι, σὲ φέρουσιν εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἐνηγκαλισμένου ὕπνου. Τείνεις ἐκεῖ, ὡς τείνει ἡ ἀηδὼν εἰς τὸ κελάδημα, ὡς φέρεται ἡ δρόσος ἐπὶ τὰ ἄνθη, ὁ θνητὸς εἰς τὸν θάνατον. Ἄς φιληθῶμεν! ἐπὶ τοῦ χείλους ἀνεωγμένου τάφου ἀνταλλάσωμεν αἰωνίως τὰς ἐρωτικὰς περιπτύξεις, ὡς αἱ περιστέραι εἰς τὰ χεῖλη τῆς φωλεᾶς των. Ἄς φιληθῶμεν! μόνον εἰς τῶν ἐρωτευμένων τὴν κλίνην διανοίγων τὸ παραπέτασμα ἀντικρύζεις τοῦ Θεοῦ τὸ ὁμοίωμα. Μόνος ὁ ἐρῶν εἶναι ἔνθεος, διότι πλάττει ὡς ἐπλασεν Ἐκεῖνος.

Διηγοῦνται ὅτι εἰς Ἄθωνα, μακρὰν τοῦ ἐπιλοίου καὶ ὠραίου κόσμου, ὅποτε παρπλή τὰς ἱερωμένας ἀκτὰς πλοῖον, ὡς χαιρετισμοῦ σειόμενον μανθῆλιον, παρατυχὼν ἐκεῖ ποιεῖ τὴν παραλίαν μοναχὸς τις, πλάττει ὡς ἐν παρενθέσει τὴν φωνὴν τὰς παλάμας ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐπιθέτων, καὶ ἔνδακρυς ἐπὶ τῆ ἀναμνήσει τῆς ζωῆς, ἀναβοᾷ μὲ φωνὴν βαθεῖαν καὶ παρατεταμένην: Πληθύνεσθε! ἀδελφοί, πληθύνεσθε!

Ποῖός ποτε ἤκουσε μεγαλοπρεπέστερον καὶ θεϊότερον εἰς τὸν ἔρωτα ὕμνον; Ἡ φωνὴ τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου εἶναι ἡ φωνὴ ὄλου τοῦ ἀποθανόντος κόσμου. Ἰδοὺ τὸ μόνον σοφὸν καὶ ἄδολον «Καλὸν κατευδιδιον» εἰς τοὺς διαπλέοντας ναύτας ἐπὶ τῆς γῆς. Ὀνητοί!

Ἦτο μία ἐσπέρα τοῦ μηνὸς Ἰουλίου. Ἡ Ἀλκμήνη πλησίον τοῦ κατακεκλιμένου ἀσθενοῦς, ἐσυλλογίζετο ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνάγκη πλέον ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ οὐρανοῦ τῆς θησαυροῦ, ὃν ἐν τσαούτῃ ἀγία πίστει ἐφρούρησεν. Ἀνεμιμνήσκατο δὲ σὰς ἀρήτους ἀγρυπνίας πλησίον του διήλθεν, ἐσκέπτετο ὅτι καταφύγιον δι' αὐτῆς

τὴν ὁ σκιερὸς ἦδη θάνατος, διότι καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἐδῶ ἀνέζησεν ἔζησε μόνον ἐν σκότει καὶ ἀβλεψία. Μυρία τοιαῦτα διελογίζετο ἡ Ἀλκμήνη, καὶ ἐκράτει ἐν τούτοις τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ἀνθηροῦ προσώπου τοῦ Αἰμιλίου, καὶ ἠσθάνετο ἀνατέλλον τὸ γλυκὺ εἰς τὰ στήθη της πῦρ, καὶ ἐκραδαίνετο εἰς τοὺς σεισμούς τοῦ ἔρωτος ὡς τὸ κλωνίον κρῖνου εἰς ζεφύρου πνοὴν. Ἦτον ὦρα, ἦτο στιγμή ὅποτε πλημμυρεῖ ἡ καρδιά, καὶ ἡ ζωὴ ζητεῖ διέξοδον, ζητεῖ ν' ἀναπνεύσῃ πνίγεται. Ἡ Ἀλκμήνη εὐρέθη εἰς μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, τοῦ κάλυκος διανοίγοντος, τοῦ Βύρωνος ἐμπνεομένου. Ἡ Ἀλκμήνη ἐπειράθη νὰ ἀντιστῇ ἀλλ' ἐφέρετο ἀκαταμαχῆτως· ἄλλως τε ἤρατο, καὶ ἡ παθαινομένη ψυχὴ ἔχει ὀλισθήματα ὡς τὸ βῆμα τοῦ τροχάζοντος ὀδοιπόρου. Ὄλιγον κατ' ὀλίγον ἐκλινεν, ὡς ὁ ἥλιος εἰς τῆς δύσεως τὰ κρυστάλλινα νερά, ἐκλινε τὰ χεῖλη της εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀομμάτου, καὶ τὰ ἀνοιγέντα ῥόδινα φύλλα τοῦ στόματός της ἀντὶ μύρου τοιαῦτα ἐπέειπον: Αἰμίλιε, ὦ Αἰμίλιε!

Καὶ ἐπεσε γονυκλινῆς παρὰ τὴν κλίνην ἡ κόρη ἡ ἀδύνατος, ἐπεσεν ἐνῶ συνάμα ἀνωρθοῦτο ἀνάφλεκτος ὁ Αἰμίλιος.

Ὁ Αἰμίλιος δὲν ἐκοιμάτο. Ἐὰν ἐφαίνετο ὑπνώτων καὶ ἥρεμος, τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ πυρῆτις· ἀλλ' ἡ Ἀλκμήνη ἐγένετο θρυαλλίς. Εἰς τὸ φίλημα ἀνεπήδησεν, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του ὄλος εἰς οὐρανιας συγκινήσεις, ὡς οὐρανὸς πλήρης ἀστέρων, καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του μυροβόλον ἀνοιξιν.

Ὡ Ἀλκμήνη, ὁ ἀληθὴς ἔρωτος ἀγνοεῖ τὴν γραῖαν φρόνησιν, ἀλλ' ἦτον ὁ ἔρωτος σου τοῦ Αἰμιλίου τυφλότερος!

Διατί πειρῶνται νὰ παραστήσωσι τὰς συνεντεύξεις δύο ἐραστῶν; Θέσατε ὀλίγα ἀποσιωπητικὰ σημεῖα· εἶναι ἀληθεῖς ἀσέρες, διότι ὑπ' αὐτὰ κρούπτεται ὁ κάλλιστος καὶ ὁ κράτιστος τῶν θεῶν.

ΦΙΛΗΜΑ.

Οἱ δύο παραλλήλως ῥέοντες ποταμοὶ τῆς νεότητος ἦδη καταρρέουσιν εἰς ἓνα καὶ γιγάντειον χειμάρρον. Ἐκάστην πρῶϊαν ἡ Ἀλκμήνη ἀνεπλάττετο καὶ ἀπεσπᾶτο

ὡς ἡ πρωτογενὴς Εὐὰ ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Αἰμιλίου. Ὁ Αἰμίλιος, μετὰ μίαν τοσοῦτον ἐρεβώδη ζωὴν, ἐνηγκαλίσθη φλογερὸς καὶ ἀκάθεκτος τὴν νεάν τῆς ψυχῆς του ἡμέραν· ὅτι ἤρνετο εἰς αὐτὸν ὁ ἥλιος, τὸ εὕρισκεν εἰς τὴν Ἀλκμήνην· φῶς, θυμικίαν, ζωὴν. Δειλὴ καὶ τὸν κόσμον φεύγουσα μέχρι τοῦδε ἡ Ἀλκμήνη, ἔβλεπεν ἦδη ἡγεμονίς τὸν κόσμον ὑπ' αὐτήν, πίπτουσα ἐφέρετο εἰς χώρας οὐρανιας μεγαλοφροσύνης, διότι καὶ ἀν' ὁ ἔρωτος ἦναι βάραθρον, ἴσως ὁ ἄκρος τοῦ βάραθρου τούτου μυχὸς εἶναι μία γωνία τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀλκμήνη, ζωὴ νεαρῶτατη, δροσερώτατος ὠκεανὸς, συνεστέλλετο εἰς μίαν ῥάνίδα καὶ ἐχύνετο εἰς τὰ στήθη τοῦ Αἰμιλίου. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο μυστήριον δι' αὐτόν.

Ὁ Αἰμίλιος δὲν διέκρινεν ἀκόμη μορφὴν ἀνθρωπίνην. Ἦτον εἰσέτι τυφλός, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἐν τῷ ἐμμανεῖ ἔρωτί του ὑπελάμβανε τὴν Ἀλκμήνην θεότητα. Ἐσκέπτετο εὐδαιμονέστατος περὶ αὐτῆς, ἀφίνετο εἰς παραδείσους συλλογισμῶν, τῇ ὀμίλει ὅτε μὲν ὡς μένει τις ἐκθαμβὸς πρὸ τῆς ἀνατελλούσης ἡοῦς, ὅτε δὲ πρὸ τοῦ ἀνθους τοῦ καλλίστου, ἐζωγράφει αὐτὴν μετ' ἡς φαντασίας τὸν οὐράνιον χρωσπῆρα ὠραιότεραν τοῦ ἀγγέλου, γλυκυτέραν τοῦ φωτός, ἐφλέγετο καὶ ἐβυθίζετο εἰς ἔκστασιν ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἤθελεν ἀτενίσῃ αὐτήν. Ὡ χαρὰ, ἀνεφώνει, ὦ χαρὰ!

Ἀπελπισ πλέον διὰ τὸν ἔρωτα τῆς Ἐλιζας, βαρυπενθὴς διὰ τὴν προδοτίδα αὐτῆς φιλίαν, ὁ Αἰμίλιος ἐδέχθη τὴν γλυκεῖαν Ἀλκμήνην ὡς ἤθελεν ἐπανεύρει ὁ φιλάργυρος τὸν ἀπολεσθέντα σάκκον του πλήρη καὶ ἀμείωτον.—Εἶναι γλυκὺ, πολὺ γλυκὺ εἰς τὸν τυφλὸν ὁ ἔρωτος, μία κόρη λάτρις του, ἐνῶ τὸ σύμπαν ἐγκαταλείπει αὐτὸν εἰς τὸ σκότος, μία σανὶς εἰς ναυαγὸν ἐν μέσῳ τοῦ τρικυμιώδους ὠκεανοῦ. Ἠδύνατο νὰ μὴ γίνῃ ἐμμανὴς διὰ τὴν νεάν ταύτην κόρην, τὴν καταφυγοῦσαν εἰς αὐτὸν ἐν τσαούτῃ αὐταπαρνήσει, καὶ τὴν γονυκλιτοῦσαν ὡς θῦμα εἰς τὸν σκοτεινὸν βωμόν του ὑπὲρ τῆς παρηγορίας καὶ εὐδαιμονίας του;

Ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης τούτῳ καὶ τὰ πλατωνικώτερα αἰσθήματα ἐπικρατύνονται μάλιστα ὑπερμέτρως διὰ τοῦ λόγου τοῦ συμφέροντος. Πῶς νὰ μὴν ἀγχαπῆται

τις άπειρώς τὸ γλυκὺ ἄστρον τὸ ἐπιτέλλον εἰς τὴν νύκτα τῆς δυστυχίας του ἀφιλοκερδῶς, καὶ παρέχον ὁμοῦ τῆς ἀδελφῆς τὴν στοργήν, τῆς δούλης τὴν ἀφοσίωσιν, τῆς ἐρωμένης τὸ φίλημα ;
Ὁ Αἰμίλιος δὲν ἦτο λίθος, οὐδὲ Θεός.

Περῶσιν αἱ ὄρακι, πτέρυγες τοῦ χρόνου, καὶ σὲ ἀνεμίζουσι, σὲ ὠθοῦσιν ὡς ἄχυραν, ποῦ ; εἰς τὸ ἄδηλον, εἰς τὸ αὔριον. Εἶσαι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, καὶ εἶσαι εὐδαίμων διότι ἀγνοεῖς αὐτὸ μὴ βλέπων τὸ αὔριον· ἐν βῆμα, καὶ κατέπεσε. Περιληπτῆς τὴν παραμονὴν τοῦ Βατερλώ αυτοκράτωρ, μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἔρημος εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην δεσμώτης. Τοιαύτη ἡ μοῖρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἡ μοῖρα — νήπιον χαρμοσύνως παρέχον τὴν ζάκχαριν καὶ ἐν ταύτῳ πνίγον τὸ εἰς τὰς χεῖράς του σρουθίον. Ὁ Θεός ἐν σοφίᾳ ἐποίησε πάντα, ἐκτὸς τῆς πενίας· ἡ ὑπερτάτη σοφία προνοεῖ ὑπὲρ τῶν ἀπειρῶν ἀστέρων, ὑπὲρ τῶν μυρμηκῶν καὶ κολυβρίων, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ;

Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν.

Πῶς ;

Διὰ τοῦ τάφου. Ὄταν σὲ λείψῃ τὸ ἔνδυμα καταφεύγεις εἰς τὴν νύκτα, ὅταν σὲ λείψῃ ἡ ἐλπίς εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Αἰμίλιος ἠγείρετο· ἔφερον εἰς τὸ στήθος τὴν ἀπλετον ἐκείνην χαρὰν, τὴν ἀνοιξίν τῆς ψυχῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰμὴ ὑπὸ τὸ ἀπλετον ἐαρινὸν φῶς. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ καὶ ἔτεινεν ἐκεῖ.

Ἡ πρό τῶν ὀφθαλμῶν του σκέπη καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διαφανής· ἀλλ' ἡ ὄρασις του μόλις εἰσῆρχετο ἡδὴ εἰς τὸ λυκαυγές. Πολλάκις λαμβάνων ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Ἀλκμήνην τῇ ἔλεγεν ; Ἐξ ὄλου τοῦ ἄλλου κόσμου τίποτε δὲν βλέπω τίποτε ἐκτὸς σου. Σὲ καὶ μόνην διακρίνω ὡς ἐν πετράδιον λευκάζον εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη, ὡς χρυσὴν ἐλπίδα λάμπουσαν εἰς τὸ σκοτεινὸν μέλλον τοῦ δυστυχοῦ. Ἡ Ἀλκμήνη μου, σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου, σὲ βλέπει ὅπως φανταζόμεθα ἀπὸ τὴν γῆν ἐδῶ τὴν ἐπάνω Ἐδέμ. Θέλεις νὰ σοὶ δῶσω τὴν εἰκόνα σου ; Ἰδοῦ, μὲ φωτίζει ἡ ψυχὴ σου. Χεῖλη ἀπὸ φύλλα ῥόδου, παρειὰι δῶα φύλλα κρίνου, μέτωπον ἠγεμονίδος, ὀφθαλμοὶ ὡς ἡ ὑγραλέα νύξ, γλυκύτης εἰς τὴν μορφήν ὅση εἰς τὴν

καρδίαν συμπάθεια, χάρις εἰς τὸ σῶμα ὅπως φῶς εἰς ἕν ἄστρον . . . Ἀλλὰ δὲν μοῦ ὀμιλεῖς ! Σὲ ἀδικῶ ; Ἰ, ναί ! πῶς θὰ παραβληθῇ μὲ τὴν νεκρὰν φύσιν ἢ ζῶσα, ἢ διάπυρος Ἀλκμήνη μου ;

Ἐρρίγη, ἐσπαράσσετο, ἐτιώπα ἢ Ἀλκμήνη. Πᾶσα τοιαύτη λέξις, ὠπεία τοῦ Αἰμιλίου, ἦτο μία στροφή βασανιστικῶν τροχοῦ διὰ τὴν Ἀλκμήνην. Ἐὰν τότε ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, ἢ φωνὴ τῆς θὰ ἦτον ἀπαισία· φωνὴ ἐγκληματίου. Μὲ τὴν προσωπίδα τοῦ ἔρωτος ἐνώπιον ἐνὸς τυφλοῦ ὑπέκλεπτε φιλήματα, ὑπέκλεπτε λατρεῖαν θεότητος, τίς ;

Ἡ Ἀλκμήνη, τὸ τέρας.

Ἀφ' ὅτου ὁ ἔρωσ αὐτῆς ἐξεδηλώθη, βαθεῖα μελαγχολικὴ σιγὴ ἐσφράγισε τὰ χεῖλη τῆς. Ὄταν ὑπερτάτη ἡδονὴ ἢ ἀπειρον πένθος καταλάβῃ τὴν ψυχὴν, αὐτὴ λειποθυμεῖ καὶ μένει ἄφωνος. Ἡ Ἀλκμήνη ἐσιώπα, καὶ ὁ Αἰμίλιος καὶ τοὶ ἀγωνιῶν ἐξήγει γλυκύτερα τὴν σιωπὴν· ὅταν, ἔλεγεν, ὀμιλοῦσι τὰ στήθη εἰς τοὺς ἐρωτευμένους ἐναγκαλισμούς, τί θέλει τοῦ χεῖλους ἢ φωνῆ ; Φωνὴ τῶν ἐρώτων εἶναι ὁ παλμός.

Ἄλλ' ἄλλοι ἦσαν τῆς Ἀλκμήνης οἱ παλμοί. Δὲν ἦσαν παλμοί, ἀλλὰ κύματα. ἔχει τρικυμίας τὸ στήθος, καὶ εἰς αὐτάς, ἀκάτιον ἔρημον καὶ ἀσθενές, κατεποντίζετο ἡ καρδία τῆς Ἀλκμήνης. Ὁ νοῦς τῆς ὄλος, ἡ ψυχὴ τῆς πᾶσα, ὡς ἡ ἀπέραντος νύξ ἐπὶ τὸ σημεῖον τοῦ λυκαυγοῦς, ἔτεινον, συνεκεντροῦντο εἰς ἕν καὶ μόνον σημεῖον, — εἰς τὸ πρῶτον ἐπ' αὐτῆς τοῦ Αἰμιλίου βλέμμα !

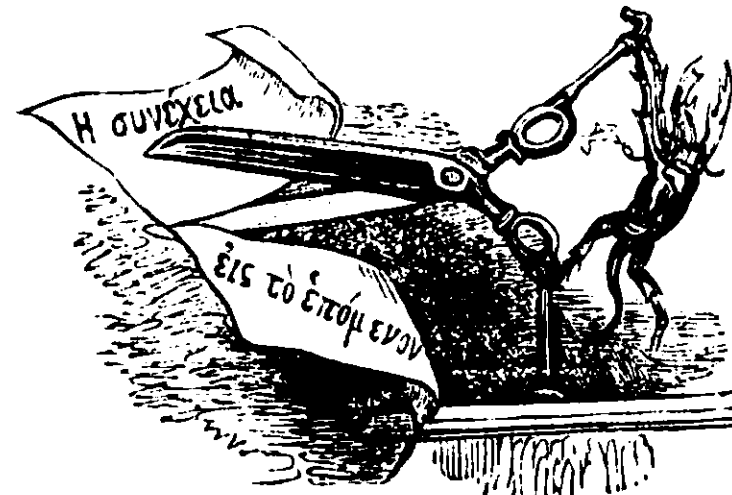
Ἦν βλέμμα, ἦν βλέμμα τοῦ λατρευμένου ἀγγέλου ! Ποῖος δὲν ἐπεκαλέσθη τὸ βλέμμα τοῦτο ἐνθεὸς καὶ γονυκλινής ; Ἄλλ' εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Ἀλκμήνης ἔλαμπεν, ὡς εἰς τὰς ὄρας τοῦ καταδίκου τῆς λαιμητόμου ἢ λεπίς . . .

Καὶ ὅταν τελευταῖον ἦλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ Ἀλκμήνη εἶδεν ὅτι σήμερον αὔριον ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ αἶφνης ὁ Αἰμίλιος ἐμπρὸς του, αὐτὴν, τὴν Ἀλκμήνην, ὁ Αἰμίλιος, — πλήρης παραφορᾶς καὶ φρίκης ἔφυγεν ἐκ τοῦ πλευροῦ τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ὀπισθεν τῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε ῥηγνυμένους κατ' αὐτῆς κεραυνοῦς καὶ κατάρας.

Τὴν προτεραίαν ὁ ἰατρός εἶχε δώσει

τὴν ἄδειαν εἰς τὸν τυφλὸν νὰ μεταβῇ εἰς δωμάτιον φωτεινότερον καὶ ὑπελείπετο ἐγγεῖρησι μικρὰ νὰ φέρῃ τέλειον φῶς. Ποσάκις ὁ ἰατρός διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς δίδει τὸν ἥλιον, ἐνῶ διὰ τῆς ἑτέρας τὴν νύκτα τοῦ τάφου !

Ὡς ἦλθεν ἡσυχος, ἐλαφρὰ, σιωπηλὴ ἢ Ἀλκμήνη, οὕτω καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀπεπειράθη ἐπανειλημμένως νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀποχώρησίν τῆς εἰς τὸν Αἰμίλιον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Πῶς νὰ δικαιολογηθῇ, τί νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὰς φλογεράς του τότε παρακλίσεις τοῦ νὰ μείνῃ πλησίον του ; Ἐτόλμησε περὶ τούτου ἐλαχίστους ὑπαινιγμούς νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Αἰμίλιον, καὶ κατεκλύσθη ὑπὸ τὰς ἐπιπλήξεις, τὰς διαμαρτυρήσεις, τὰς ἀπειλάς του, τὰς ἰεσσίας του. Ἐπροτίμησε νὰ σιωπήσῃ καθὼ ἐνοχος, καὶ ἔφυγεν ἔννουχος καὶ λαθραία. Τὸ ἐγκλημα βηματίζει εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὀνύχων του.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ.

Τίνες αὐτοὶ οἱ βαινόντες μακρῶθεν ἰσπεμμένοι, τὸν χάρτην τόσων γενεῶν ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦντες ; Πολλάκις πίπτει πρὸ αὐτῶν νεκρὰ ἢ οἰκουμένη, οἱ ἄνθρωποι ἐκάστοτε ὀμνοῦσι προσκυνοῦντες.

Ὁ θάνατος διέγραψε καὶ βασιλεῖς καὶ κράτη· Ὁ χρόνος ξέει σήμερον καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τόσα ὀνόματα κλεινὰ· ἀλλὰ διαφυλάττει τὴν μνήμην τούτων αὐτίκτον μετὰ περιπαθείας.

Ἡ διαγωγὴ καρδία των τὴν φύσιν καταπνίξει, οἰκοδομοῦσα ἐξ αὐτῆς ὀρίζοντα ἄλλοιον. Ὁ κόσμος πᾶς ὁ ἄφρονος πρὸς τούτους ψιθυρίζει, ψελλίζει μόνον πρὸς αὐτοὺς τὴν τύχην του δακρύων.

Τίνες αὐτοὶ ; οἱ ποιηταὶ ἐντὸς τῆς ἐρημίας φωνὴ ἀγάπης συμπάθης καὶ πλήρης μυστηρίου δημιουργοὶ καὶ τῶν θεῶν καὶ τῆς ἀθανασίας. Μὲ ῥόδα περιέπλεξαν τὴν ἄκανθαν τοῦ βίου.

Ὡ Μωϋσῆ, συγκίνησις ὅποια σὲ κατέχευε Ὄποταν ἐξαντάξασο τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον ; Αἱ τῶν ἐκείνου τοῦ Ἀδάμ ἦσαν αἱ σὰι αἱ τύχαι, καὶ ἦσο σὺ ὁ ἀληθὴς πατὴρ τῶν πεπτωκότων.

Ἦτο μικρὰ, πολὺ μικρὰ ἡ ἀνθρωπότης πᾶσα, καὶ σὺ δὲν ἦσο ὡς αὐτῆς ἡ φύσις ἢ χυδαία· καὶ ἡ ψυχὴ σου πρὸς καιρὸν τοῦ κόσμου ἀποστᾶτα ἐξήχησε μυστήρια μελαμβασθῆ, ἀρχαῖα.

Δὲν ἦσο πλέον ἄνθρωπος ὅποταν εἰς τὸ πνεῦμα ἔκυσθης τὸν θεὸν ἐν τῇ δημιουργίᾳ. καὶ ἦσο μέγας ὡς θεὸς ὅποταν μ. ἐν του νεῦμα ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἡ φύσις ἢ ἁγία.

Ὡ Μωϋσῆ, ἐπέσαμεν μᾶς ἐρρίψες σὺ μόνος, μᾶς κατηράσθης, κ' ἐκάστος τοῦ κόσμου διαβαίνων περιπλανᾷ ἐν τῇ ἐδῶ τῇ καλουμένῃ πόνος, καὶ καταρᾶται ἐαυτὸν τὸν θάνατον προσμένων.

καὶ θνήσκων, ὡς ἀνάθεμα προσθέτει λίθον ἐν τῷ τάφῳ του τὸ μάρμαρον εἰς τὸ ἀνάθεμά σου. Ὡ Μωϋσῆ, ἰδὲ ἐκεῖ ὅσα ἐσκορπισμένα, Προσμένουσιν ἀνάσασιν, λατρεύουν τ' ὄνομά σου.

Δὲν ἔχει, ἔχει, αὔριον δὲν ἔχ' ἢ νύξ ἐκείνη· καὶ ἂν αἰωνιότητα μᾶς ὑπεσχέθης, οἶδας ; Εἶν αἰωνία δι' ἡμᾶς ἡ τοῦ θανάτου κλίνη. Ἄχ ! ἐκοιμήθησαν αὐτοὶ τοῦλάχιστον μ' ἐλπίδας.

Τί δι' ἡμᾶς παρέθεσας τὴν εὐσιν ταύτην πᾶσαν ; Εἶρων, ἰδὲ τὰ ἀνὴρ σου, στολιζουσιν ἐν πτώμα. Τὸ δένδρον διὰ φέρετρον δεικνύεται ἀκμάσαν. Ἡ γῆ, ὡς τὸ παγκόσμιον τῶν ἐκθνησκόντων στρώμα.

Κ' ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος περᾶ ὡς κύμα ἐπὶ κύμα, Ἡ φύσις ἢ ὑποτελής ὑπάρχει ἀκαράια· Εἶς λίθος πάλιν ἐξ αὐτῆς τελεῖς ἐπὶ τὸ μνημα Διαιωνίζει παρ' ἡμῖν τὸν μέγαν βασιλέα.

Ποῦ ἢ ἀθανασία σου ; οὐδ' ἔχνης πλέον μένει, ἐκ τῆς πλασάσης τὸν θεὸν παλάμης σου· κοιμᾶσαι ἵπνον βαθὺν, βαθύτατον· τὸν ἵπνον σου εὐφραίνει Ἄν μυριάδες γενεῶν σὲ ἐξυμνοῦσι πᾶσαι ;

τὸν ἵπνον σου πανόμοιον κοιμᾶται καὶ ὁ Νέρων. τῆς ἱστορίας ἂν βαρὺ ἀκουεταὶ τὸ βῆμα, ἀφ' ὅτου εἰς τὸν θάνατον κατεδυθίσθη σπαίρων, Δὲν ἔχει ὁ νεκρὸς ἡχὸν, κ' εἶναι κωφὸν τὸ μνημα.

ρησις είναι νύξ άνευ ύπνου, είναι ημέρα άνευ έξεγέρσεως.

Ότε άπηνής ή συμφορά μάς πλήττει, και ό πόνος σπαράσσει την καρδιάν μας, οι παρήγοροι λόγοι — λόγοι έγώιστικοί και μικροί — είναι περίγελως άσπλαγχνος διά την άλγοϋσαν ψυχήν μας.

Όραϊος την όψιν και την καρδιάν γλυκός...

Ήτο έλπίς εύγενής τής μητρός και τών αδελφών του, έν τών προσφιλών στηριγμάτων τής όρρανης οικογενείας.

Τίς θα την παραμυθήση διά την στέρησιν αυτού; Τι θα τή είπη προς παρηγοριάν, προς έγκαρτέρησιν;

Και όμως έγκαρτερούμεν οι δείλαιοι! έγκαρτερούμεν και ή ζωή μας είναι συνεχής στόνος χανόμενος εις τό κενόν, και οι σφαδασμοί μας απόλλυνται ως άνασαλεύσεις σκωλήκωι.

Ή άρά άποσπάται από τά χείλη τής δυστυχίας!

V

Είς στόνος άπήλθεν . . . . .

Άπήλθεν, ως θέλει απέλθει μετ' όλίγον άλλος πολυώδυνος και βαρύθυμος στόνος, ή μήτηρ μου, ως θέλεις απέλθει σύ, φίλε ήρώων, ή κεκηκυϊα ψυχή, έγώ . . . ως άπήλθε μαρανθείσα εκείνη, ως θέλει απέλθει παράφρων αυτός . . . ώραϊαι ψυχαί τας όποιίας ήγαπήσαμεν . . . .

ΠΕΤΡΟΣ—ΠΑΥΛΟΣ.

Διά όχλον, δέν έννοώ άποκλειστικώς μόνον εκείνους όπου φοροϋνε σκούφια, άλλα όλους εκείνους όπου, ή άποκάτου σέ σκούφια ή άποκάτου σέ καπέλλο, σκεπάζουσι λίγο νοϋ και πολλές πρόληψες.

Ανδρέας Λασκαράτος.

Άν όπότεν πεθαίνη Ποναρός βασιλεύς Έσθον' ή νύκτα έν άστρον, Ήθελον μείνει όλίγα Ούράνια φώτα.

Κάλβος.

Δύο έρωτες συνάμα έν τή καρδιά του άνδρός δύνανται νά συνυπάρξωσι; Τινές λέγουσιν ότι εις μέν ήλιος, μία δε σελήνη και εις έρωσ έν τή καρδιά; άλλοι πάλιν παρηλίους και παρατελήνας δεχόμενοι, φρονοϋσιν ότι και δύο και πλειότεροι έρωτες δύνανται νά συνυπάρξωσι.

Κωνστ. Δραγούμης.

Εκεί που λένε «Σ' αγαπώ» είναι μεριά άγία, Ερημοκλήσι τής καρδιάς π' άκούσθη λειτουργία. Αχιλλεύς Παράσχος.

Ό στόμαχος και ή καρδιά πρέπει νά ήναι εύχαριστημένοι, ίνα ήδυνώμεθα θαυμάζοντες την φύσιν. Άλλως ό ήλιος φαίνεται ήμϊν, έμοι τουλάχιστον, μηχανή προς ώρίμανσιν τών πεπόνων, ή σελήνη φανάριον τών κλεπτών, τά δένδρα καύσιμος ύλη, ή θάλασσα άλμυρόν ρευστόν και ή ζωή άνούσιος, ως νερόβραχος κολοκύνθη.

Εμμ. Ροΐδης.

Ναι, είναι τάφος τής ψυχής τό έγκλειστον βιβλίον, Ίδέας, πόθους, ψάλματα του γράψαντος εκάστου Ως κόκκαλα έγκλειον. Και είναι νέφος ιερόν εις τας πυκνάς πτυχάς του Δοτέρα άποκρύπτον, Και Όμηρον ή Βύρωνα αυτόν άποκαλύπτον.

Ωρίων.

Οι κοινοί τών ανθρώπων, οι λατρεύοντες την ύλην μόνον, οι έρποντες χαμαί— την εύτυχίαν, τας άπολαύσεις των εύρίσκουσι προχείρους και εύκόλους, ως ό σκώληξ, όστις ζή και έντροφα έντός του πηλοϋ, όπου έγγενήθη. Άλλ' ό άετός έντροφα άτενίζων εις την λάμψιν του ήλιου, και ως έγγενήθη επί μονήρους τινός και άποτόμου βράχου, ούτως εις του αιθέρος τά ύψη και εις τά χιονοσκεπή όρη διημερεύει και έντέρπεται.

Κωνσταντίνος Πάπ.

Άν ειν' ή κόρη άνθρωπος' ειν' ύνεϊρον ώραϊον Πλανώμενον έν τή νυκτι του άνθρωπίνου βίου. Είναι άστήρ τρισάγιος την χάριν διαχέων, Εϊν' ως ή όψις Ιερά του βέοντος δακρύου.

Δ. Παπαρήγηόπουλος.

Ή μόδα είναι κολλητική ως ή ψώρα' και άν πρέπει νά πιστεύσωμεν τους συζύγους και τους έραστάς, ή μόδα τους κάμνει νά ζώνονται περισσότερο από την ψώραν.

Πέτρος—Παύλος.

Ό έρωσ ό πρωτογενής δέν είναι γής ούσία, Και δις ποτέ δέν αγαπά ή εύγενής καρδιά.

Γ. Χ. Ζαλακώστας.

Ό Χρόνος . . . όποία σατανική επινόησις όπως εισχωρήση ή έρις και τό μίσος μεταξύ τών γυναικών, τών ειρηνικωτέρων τής φύσεως πλασμάτων, και καταστήσει αυτάς προς άλλήλας πολεμίας, άκονών τό ξίφος όπερ επί τής γλώσσης φέρουσιν.

Ειρηναϊος Ασωπίος.

Άπελπισία! και ή γή, και ό ουρανός, και τ' άνθη, Τά έντομα, ή άηδών, τό φύλλον που ζήράνθη, Τό πάλιν αυτό, καταστραφής εικών έν άρμονία, Μ' είπον ότι αλήθεια ύπάρχει μόνον μία, Είς θλιβερός προορισμός.—Ότι εις πάν μας βήμα Χωρούμεν προς τό μνήμα.»

Θ. Όρφαρίδης.

Ή φιλάρεσκος όμοιάζει την ώραϊαν θάλασσαν. Επιδάμεια άκτινοβολούσα, άντανακλώσα του ουρανοϋ τό μεϊδιάμα, αλλά κρύπτουσα άχανή πυθμένα, ύπουλον ρεύμα και θάνατον.

Α.Ι. Ρ. Ραγκαβής.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ίδε φύλ. 59.)

Είς είδός τι όρύγματος γενομένου έν τω τοίχω, παλαιόρουχά τινα ήσαν συνεσπειρωμένα έν όλη τή άκαθαρσία των.

Ήτο τό οίκημα του Κλαυδίου Ρεμβώ, ποινικού καταδίκου, καταδικασθέντος; άλλοτε διά πέντε έτη εις τά κάτεργα ένεκα κλοπής μετά ρήξεως, έχοντος ως τόπον διαμονής μετά την εκ του κατέργου έξοδόν του την Άμιέννην και εύρισκομένου ήδη άνευ άδείας εις Παρισίους.

Ό κύριος του οίκηματος δέν ήργησε νά επιστρέψη. Έσύρε τον σύρτην τής θύρας, και προσκλίνων μετά χάριτος:

— Εισέλθετε, ώραϊα κυρία, άνέκραξε.

Τό ώραϊον φύλλον άπολαμβάνει όλης μου τής υπολήψεως. . . . . Θά κοσμήσετε τό ένδιαίτημα τουτο . . . Μόνον από έν δωμάτιον σύγκειται . . . Έζήτησα επί πολύν χρόνον, και καθώς βλέπετε, επέτυχα . . . Πολλά δωμάτια, στενοχωρούσιν . . . εκτός εκείνων τών εκατόν σολδίων, προσέθηκε με ύφος έράσμιον.

Ό άστεϊσμός ούτος, έφαιδρυνε πολυ την κυρίαν Σαινταλφόνσου, διότι είναι αυτή την όποϊαν επανευρίσκομεν με τόσον καλήν συνοδίαν.

— Με συγχωρείτε, είπεν αϊφνης ό κύριος Κλαύδιος, έσφογγίσατε τας έμβάδας σας;

— Μή προς κακοφανισμόν σας, παρητήρησεν ή κυρία Σαινταλφόνσου, τας νομίζω καθαρωτέρας από τό πλινθόστρωμά σας.

Ό Κλαύδιος είχεν άνάψει τμήμα άλειμματοκηρίου όπερ ίστατο όσον ήδύνατο αξιοπρεπώς έν τω στομίω φιάλης μελάνης.

— Ό όχλος, είπε διορθών την θρυαλίδα μεταξύ τών δακτύλων του, ό όχλος είναι ζυμωμένος με τοιαύτας προλήψεις. . . Τό πλινθόστρωμα είναι μεν άληθώς άπλυτον, άλλ' είναι ζηρόν! . . .

Ή Σαινταλφόνσου ύψωσε τους ώμους.

— Α! επανέλαθεν ό Κλαύδιος, εξακολουθών συνομιλίαν άρξαμένην καθ' όδόν, έγνωρίσατε τον Σοπάρτ . . . τον Τρωγλοτύτην . . . Ήτο εις εκ των καλών μου φίλων . . . Ό τολμηρός αυτός προώδευσε!

— Τί απέγινεν ό χονδρός αυτός λύκος;

— Κατόκησεν εις τας επαρχίας επί τινα έτη . . . προς τό μέρος του Τουλών . . . εκεί τον έγνώρισα . . . Ηγαπώμεθα ως αδελφοί . . . Είμεθα συνδεδεμένοι διά τής αυτής αλύσου . . . Απ' εκείνης τής εποχής, διεπέρασε τας θαλάσσας . . . Ή κυβέρνησις τον μετέφερε διορζάν . . . Ω! αϊ προστυχίαι!

Τόσον ὀλίγα θείγητρα ἔχει
Ὁ βίος, ὥστε δέον τὸ δάκρυ
Ἐκ τῶν ὀμμάτων πάντα νὰ τρέχῃ.
Καὶ διὰ τοῦτο πίνω συχνάκις
Καὶ δάκρυ χέω ἑκατοντάκις.

— Τίς εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;
ἀνέκραξεν ὁ Γάστων.

Σκιά τις ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν :

— Τὸ ἤξεύρω ἐγώ.

— "Α! εἰσθε σεῖς, Μυλωνόπουλε;

— Ναί, κύριε Δουμῶν. Ὡ! τὴν ἀγάπων
ὄσον καὶ σεῖς . . . καὶ τὴν ἠκολούθησα καὶ
ἐγὼ ἐπίσης!

Ὁ δυστυχὴς Μυλωνόπουλος ἔτρεμεν ὅ-
λος ἀπὸ συγκίνησιν καὶ θλίψιν.

— "Ε λοιπὸν! τίς εἶναι;

— "Ε λοιπὸν! κατέφερα τὴν θυρωρὸν
νὰ ὁμιλήσῃ . . . Εἶναι κατὰδικος τελειώ-
σας τὴν ποινὴν του! . . .

— Ὡ ὄνειρά μου! εἶπε θλιβερώς ὁ
Γάστων.

VIII

ΓΕΥΜΑ ΑΝΑΡΡΩΣΕΩΣ.

Ὁ βαρῶνος Πομμερβίλ κατῴκει εἰς μέ-
γαρον τῆς περιοχῆς τοῦ Σιαλιῶ. Εἶχεν ἀ-
φῆσει μίαν πτέρυγα τούτου εἰς τὸν ἀνε-
ψιὸν του καὶ συνεμερίζετο τὴν κυρίαν οἰ-
κίαν μετὰ γραίας συγγενοῦς ἐπαρχιώτιδος,
τῆς κομήσσης Γουβιῶν. Ἡ κόμησσα εἶχε
θυγατέρα, τὴν Ἑρμηνίαν, τὴν ὁποίαν ὁ
βαρῶνος συνείθισε νὰ θεωρῇ ὡς φυσικὴν
μνηστὴν καὶ πιθανὴν σύζυγον τοῦ ὑπο-
κόμητος Βρεζιέρη. Ἄλλ' αἱ ἐξαδέλφαι εἰ-
σὶν αἱ τελευταῖαι τὰς ὁποίας σκέπτεται
τις· τὰς ἔχουσι πολὺ προχείρους, καὶ μο-
λονότι ἡ Ἑρμηνία ἦτο ἀρκετὰ καλὴ κόρη,
εὐειδεστάτη, καὶ πρὸ πάντων πολὺ περι-
ποιητικὴ πρὸς τὸν Γάστωνα, μολαταῦτα
αὐτὸς μόλις ἄπαξ τὴν παρετήρησε κατὰ
πρόσωπον.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἡ Βαλεντία,
βεβαιωτάτη περὶ τῆς ἐπιτυχίας, συνεπεία
τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας τῇ εἶχε δώ-
σει ἡ κυρία Σαινταλφόνσου, εἶχεν ἐγκατα-
σταθῆ ἑλευθέτως εἰς τὴν πτέρυγα τὴν ὁ-
ποίαν κατεῖχεν ὁ Κ. Βρεζιέρης. Ἦτο γνω-
στὴ εἰς τοὺς ὑπηρέτας οἵτινες ἐφωταγώ-
γησαν τὴν αἰθουσαν ὅπως αὐτὴ ἤθελεν.
Ἡ Βαλεντία εἶχε δώσει διαταγὴν νὰ εἰσά-
ξωσι πάντα ὅστις ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὸν
ὑποκόμητα, εἰς τρόπον ὥστε, ἐντὸς ὀλί-

γου εὐρέθη περικύκλωμένη ὑπὸ μικρᾶς θε-
ραπείας. Ἐν τούτοις ὁ κύριος ἔλειπεν ἀπὸ
τὴν ἑορτὴν, καθὼς καὶ ὁ ἱππότης Μενέ-
λαιος Βαρβοτίνος, ὅστις ἀπὸ τῆς προτε-
ραίας εἶχε γενῆ ἄφαντος, χωρὶς νὰ γνω-
ρίζῃ τις τί ἐγένεν.

Ἡ Βαλεντία εἶχε γίνεαι ὡραία ὄσον ἦτο
δυνατὸν. Ἐξαιρέσει διασῆμων τινῶν προ-
στασιῶν καὶ περιπετειῶν τινῶν αἴτι-
νες ἐπροξένησαν κρότον, ἡ Βαλεντία ἦτο
κόρη θελκτικὴ καὶ παρρησιαστικὴ. Ἡ διή-
γησις τῆς ἐωθινῆς ἐκδρομῆς τὴν ὁποίαν
ἔκαμε συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἱππότου, ἡ
ἐκπληξὶς τοῦ Γάστωνος, ἔτυχεν ἐπιτυχίας
πλήρους γέλωτος. Ὁ Ρένω Μονκλάρ, ὁ Ἐρ-
νέστος Λετελιέρος, ὁ Ἀμεδαῖος Γουῆτος,
τρεῖς φίλοι τοῦ ὑποκόμητος, σχεδὸν τὴν
ἔρωτεύθησαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Α. Γ. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.

Λύσις τοῦ Προβλήματος.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ δωδεκάκις ἑορτάσας τὰ
γενέθλιά του ἐν τῷ διαστήματι 40 ἐτῶν,
εἶχε γεννηθῆ 29 Φεβρουαρίου.

Λύσις τοῦ Γρίφου.

Ἐπηξεν ὁ μὲλὸς τῶν ἀντιπροσώπων;

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΣ.

Ὁ ἀγανὸς εἶναι . . . . εἶναι Ὁ πλὴν ὡς
σκεφθῆτε εἶναι πολὺ.

ΛΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς τοῦ θνητοῦ σὰς σώματος ἐγὼ κελύω μόνον.
Ἐγὼ τοῦ δίδω τὴν πικρὰν ἢ χαρμηπὴν ζωὴν.
Εἶμαι αὐγὴ φωτίζουσα τὰ σκότῃ τῶν αἰώνων
Καὶ μένω ἀνελλοίωτος ἔς τοῦ χρόνου τὴν βροχὴν.

Εἶν' ἡ ζωὴ τὸ κτήμᾶ μου, ἀλλ' οἶκός μου δὲν εἶναι
Ὅττε ὁ γαῦρος ἄνθρωπος, οὐτ' ἡ γελῶσα κόρη.
Εἶμ' ἐπισκέπτης πετακτὸς, πάντοτε ὅμως, γύναι,
Προκρίνω σοῦ τὸν γάτον σου ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη.

Ν. Π.

ΣΗΜ. Ἡ συγχοιὶς τοῦ Καρβίου εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΑΓΓΛΩΓΑΙ.

~~~~~

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

~~~~~

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰδοποίησιν ἡμῶν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα συνδρομητῶν τινων, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ προτροπὰς νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὰ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων διὰ τριῶν ἡμερῶν ἀν μετὰ 15 ἡμέρας δὲν λάβωμεν τὴν συνδρομὴν των.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤΩ

Μ. Ῥοντήρης, ἰατρός.

ΕΝ ΑΕΒΑΔΕΙΑ

Ἄθ. Βιτσαξῆς.

Ι. Νάκος.

Ἄθ. Γαρουφαλιᾶς.

Ι. Μαυρολιθαρίτης.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τῶν λοιπῶν δυστροπούντων κ. συνδρομητῶν.

~~~~~

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἔτησίης συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἄρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.